

<i>Sygn. akt</i>	<i>III AUa 1174/12</i>
------------------	------------------------

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	<i>SSA Urszula Kocylowska</i>
	Sędziowie:	<i>SSA Marta Pańczyk-Kujawska</i> <i>SSA Roman Skrzypek (spr.)</i>
	Protokolant	st.sekr.sądowy M. Piekielek

po rozpoznaniu w dniu ***14 lutego 2013 r.***

na rozprawie

sprawy z wniosku ***J. O.***

przeciwko ***Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.***

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku ***Sądu Okręgowego w Rzeszowie***

z dnia ***29 października 2012 r.*** sygn. akt ***IV U 93/12***

o d d a l a apelację.

Sygn. akt III AUa 1174/12

UZASADNIENIE

wyroku dnia 14 lutego 2013r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. decyzją z dnia 24 listopada 2011r. odmówił J. O. ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu tak brzmiącej decyzji Zakład wskazał na orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 16 września 2011r., którym wnioskodawca został uznany za częściowo niezdolnego do pracy ze stwierdzeniem, że niezdolność do pracy trwa nadal, a tym samym nie zmienia to decyzji z 26 listopada 2010r. Organ rentowy podniósł również, że wnioskodawca nie przedłożył żadnych dowodów mających wpływ na dalsze prawo do renty.

W podstawie prawnej decyzji organ rentowy powołał ogólnie przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. nr 153, poz. 1227 ze zm.).

J. O. zakwestionował zasadność decyzji w odwołaniu skierowanym do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie.

Zarzucał organowi rentowemu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mających istotny wpływ na treść orzeczenia, a sprowadzających się do błędnego przyjęcia, że jest zdolny do pracy i wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez ustalenie prawa do renty.

W uzasadnieniu odwołania podał, że od 2002r. orzeczenia sądów pozostają bez załatwienia, a ZUS przedłuża sprawę.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie z przyczyn, które legły u podstaw wydania zaskarżonej decyzji. Zakład wskazał, że wnioskodawca wraz z wnioskiem nie przedłożył żadnych nowych dokumentów mających wpływ na prawo do renty. W dziesięcioleciu przed datą 18 listopada 2010r. udowodnił jedynie 2 lata 8 miesięcy i 29 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Wnioskodawca nie udowodnił wymaganego okresu zatrudnienia tj. 5-letniego okresu składkowego i nieskładkowego przypadającego w ciągu ostatniego 10-lecia przez zgłoszeniem wniosku lub powstaniem niezdolności do pracy.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie, po rozpoznaniu sprawy, wyrokiem z dnia 29 października 2012r., sygn. IV U 93/12 oddalił odwołanie.

Wskazując opinię biegłych lekarzy sądowych neurologa, ortopedy i endokrynologa z dnia 25 lipca 2012r. oraz opinię biegłego psychiatry z dnia 12 czerwca 2012r., które w całości podzielił, z uwagi na ich miarodajność w zakresie oceny stanu zdrowia

i stopnia naruszenia sprawności organizmu skarżącego oraz, że zostały wydane w oparciu o analizę dostępnej dokumentacji leczenia wnioskodawcy z uwzględnieniem wyników badań pomocniczych oraz badania przedmiotowego, jak również, że zostały opracowane przez lekarzy o specjalizacjach z zakresu schorzeń, na które leczy się wnioskodawca - Sąd Okręgowy stwierdził, iż brak jest podstaw do uwzględnienia odwołania z uwagi na niespełnienie przez odwołującego koniecznej przesłanki nabycia prawa do dochodzonego świadczenia rentowego z art. 57 i art. 58 w zw. z art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

W podstawie prawnej Sąd powołał także przepis art. 477¹⁴ § 1 kpc.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego skierował do Sądu Apelacyjnego J. O., w której generalnie zakwestionował wyrok jako krzywdzący i podniósł, że z powodu schorzeń kręgosłupa nie jest zdolny do pracy.

Z uzasadnienia apelacji wynika prośba o przełamanie zmowy lekarzy, którzy nie chcą uznać go za niezdolnego do pracy, kryjąc błędy swoich poprzedników.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja J. O. okazała się nieuzasadnioną i jako taka na uwzględnienie nie zasługuje.

Wbrew podniesionym, bowiem w apelacji zarzutom i przytoczonym na ich uzasadnienie twierdzeniom wyrok Sądu Okręgowego jest wyrokiem trafnym i odpowiadającym prawu.

Spór w sprawie toczy się o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Warunki uzyskania prawa do renty z tytułu niezdolności określone przepisem art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zmianami) uzależniają nabycie uprawnień do tego świadczenia między innymi od występowania niezdolności do pracy.

J. O., ur. (...), bez zawodu, ostatnio zatrudniony jako pracownik fizyczny, w dniu 18 listopada 2010r. wystąpił po raz kolejny do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z wnioskiem o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Decyzją z dnia 26 listopada 2010r. Zakład odmówił wnioskodawcy przyznania prawa do renty argumentując, że wraz z wnioskiem nie przedłożył nowych dokumentów mających wpływ na prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy (tj. okresu ubezpieczenia), a jedynie dokumentację lekarską.

Lekarz orzecznik ZUS w orzeczeniu z dnia 19 maja 2011r. uznał wnioskodawcę za częściowo niezdolnego do pracy do 31 maja 2013r. Komisja lekarska ZIUS w dniu 16 września 2011r. wydała orzeczenie, w którym uznała wnioskodawcę za częściowo niezdolnego do pracy. Pismem z dnia 4 listopada 2011r. organ rentowy zwrócił się do wnioskodawcy o doręczenie uzupełnionego kwestionariusza okresów zatrudnienia. W przypadku zatrudnienia wezwał o przesłanie stosownych zaświadczeń z wykazaniem okresów zasiłków chorobowych, urlopów bezpłatnych od momentu zaprzestania pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy oraz zaznaczono, że w razie nie przedłożenia powyższych dokumentów wniosek rozpoznany będzie na podstawie dotychczas złożonych dokumentów. Decyzją z dnia 24 listopada 2011r. ZUS odmówił przyznania prawa do dochodzonego świadczenia.

Treść wniesionej przez skarżącego apelacji wskazuje, że podstawowy zarzut w niej wyartykułowany, to niedostateczne wyjaśnienie sprawy i dowolna ocena zebranych w sprawie dowodów.

W ocenie Sądu Apelacyjnego zarzut ten nie zasługuje na uwzględnienie.

U podstaw wydania zaskarżonej decyzji legło orzeczenie lekarza orzecznika ZUS, w którym J. O. uznany został za zdolnego do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Orzeczenie to zostało poddane kontroli przez Sąd I instancji rozpoznający odwołanie wnioskodawcy od decyzji ZUS odmawiającej ustalenia prawa do renty.

W sprawach, w których prawo do świadczenia uzależnione jest od stwierdzenia niezdolności do pracy, Sąd zobligowany jest do zasięgnięcia opinii biegłych lekarzy, ocena bowiem niezdolności do pracy wymaga wiedzy specjalistycznej, którą dysponują wyłącznie lekarze.

Sąd Okręgowy przeprowadził wystarczające postępowanie dowodowe, uzyskując opinie biegłych sądowych lekarzy: neurologa, ortopedy, endokrynologa i psychiatry.

Dokonując następnie oceny mocy i wiarygodności opinii Sąd nie naruszył zasady swobodnej oceny dowodów wynikającej z art. 233 § 1 kpc i w żadnym razie nie była to ocena dowolna.

Wbrew odmiennym twierdzeniom apelującego opinie biegłych ze względu na należyte i przekonujące uzasadnienie wniosków końcowych poddają się kontroli i pozwalają na jednoznaczne ustalenie, że wnioskodawca nie jest osobą niezdolną do pracy.

Biegli ci stwierdzili, że schorzenia J. O. w aktualnym stanie zaawansowania nie naruszają sprawności organizmu w stopniu sięgającym co najmniej częściowej niezdolności do pracy w zawodzie.

W tej sytuacji ustalenia w tej kwestii Sądu Okręgowego, Sąd Apelacyjny w pełni podziela i akceptuje.

Subiektywne przekonanie wnioskodawcy o utrzymującej się niezdolności do pracy nie zostało poparte żadnymi obiektywnymi dowodami.

Stwierdzenie niezdolności do pracy uzależnione jest od stopnia naruszenia sprawności organizmu uniemożliwiającego podjęcie, czy też kontynuowanie zatrudnienia.

Z tych też względów podnoszone w apelacji zarzuty oraz przytoczone na ich uzasadnienie twierdzenia nie mają merytorycznego uzasadnienia i stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji.

Podkreślić należy, że sam fakt występowania schorzeń, czy też konieczność systematycznego leczenia, na co wskazuje w apelacji skarżący, nie przesądza o istnieniu niezdolności do pracy.

W tym stanie rzeczy wyrok Sądu Okręgowego oddalający odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. odmawiającej ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy jest trafny i odpowiada prawu.

Mając powyższe na uwadze - z braku dostatecznych podstaw faktycznych i prawnych - na podstawie art. 385 kpc orzeczono jak w sentencji.

Zarządzenie:

1. (...)

2. (...)